

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΙΝΕΤΑΝ ΒΡΥΧΟΛΑΚΙΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Συνέχεια του διμυώματος της μίς Λουκίας Ουδέστερα.

Ένας άλλοκοτος φόβος μοί'εφριγγε την καρδιά. Νόμιζα πως θ' ακούσω από στιγμή σε στιγμή το ουρλιαχτό του παραδόξου έκεινου λύκου. Νόμιζα πως θάμπαινε πάλιν από το σπασίμο του τζαμιού μέσα στο δωμάτιο, ή τρομερή, ή άλλοκοτη εκείνη μαύρη σκιά...

Δέν ξέρω αν θα μ' εύρη το πρωί. Άκούω στον κήπο κάτω να σέρνεται ανάμεσα στα χόρτα, άκούω κάτω σαν φτεροκοπιήματα πουλιού στον άέρα.

Ένας βιαύς, μολυβένιος ύπνος μου κλείνει τ'ά βλέφαρα. Καταβάλλω μεγάλες προσπάθειες για να μη κοιμηθώ.

Άκούω κάτω σαν ψιθυρίσματα στον άέρα.

Άπό τό άνοιγμα του σπασμένου τζαμιού βλέπω να μπαίνει πάλιν μέσα στην κλαμαρή κάτω σαν ίσκιος που προχωρεί άργά-άργα, κάτω σαν μαύρο σύννεφο που άπλώνεται και πιάνει όλο τό γύρω χώρο.

Κάτι τρομερό και μυστηριώδες συμβαίνει γύρω μου.

Φοβούμαι, φοβούμαι υπερβολικά, τα μάτια μου κλείνουν, ένας παραξένος λήθαργος κώνει να παρλιούσαν όλες αι δυνάμεις μου.

Αισθάνομαι πως κάτω τρομερό θα συμβή. Ναί, είναι ή τελευταία μου νύχτα, τό κατακαβαίνω καλά αυτό. Θεέ μου ! Άς πεθάνω άφού τό θέλεις !...

Η μητέρα μου βρίζεται μπρός μου νεκρή. Το σώμα της διαγράφεται καθαρά κάτω από τό σεντόνι. Θα την ακολουθήσω κι' εγώ, τό νοιώθω αυτό. Άγαπημένη μου Άρθούρε, γιατί να μην βρίζεσαι αμά μου τη φριχτή αυτή νύχτα ; Γιατί να μη μπορώ να σ' έχω, έδω στο πλευρό μου ; Χαίρε αγαπημένη μου ! Άν πεθάνω, θα πεθάνω ψιθυρίζοντας τό όνομά σου. Χρυσέ μου Άρθούρε, χαιρέ ! Ο Θεός να σε διαφυλάττη, πολυαγαπημένη μου...

Γλυκέ μου άρραβωνιστική ! Είχα κι' εγώ, σαν νέα που είμαι ένα όνειρο στη ζωή μου. Να ζήσω ένωμένη μαζί σου και να σε κάμω εύτυχισμένον. Ο Θεός όμως δέν τό θέλει καλέ μου. Ένα τρομερό μυστήριο με περιβάλλει. Είμαι καταδικασμένη...

Σου στέλνω τ'α τελευταία μου φιλιά, πολυαγαπημένη μου. Τα μάτια μου σφαλούν. Τα χείλη μου ψιθυρίζουν τό όνομά σου. Άρθούρε ! Άρθούρε ! Σ' αφήνω για πάντα, σ' αφήνω χωρίς να τό θέλω.

Άχ ! πως χτυπά ή φτωχή μου καρδιά ! Πως τρέμω δολόκληρη ! Γιατί ό Θεός να με καταδικάσει να πεθάνω τόσο νέα ; Καλή μου μητερούλα, περιμένέ με, θα σε ακολουθήσω !...

Τί είναι αυτό που μου θαμπώνει τα μάτια ; Ποιός στέκεται πλάι μου ; Τίνο; Είναι αυτά τα μάτια που λάμπουν σαν άναμμένα κάρβουνα μέσα στο σκοτάδι ; Τίνο; Είναι τ'α παγωμένα δάκτυλα που μ' άγγίζουν. Παγώνω όλη και σηκώνεται ή τρίχα μου !...

Άκούω τό ίδιο ουρλιαχτο άξα, ή μαύρη σκιά πέφτει επάνω μου, ένα τρομερό γέλιο, γέλιο διαβολικό, με παγώνει από φρίκη, σβύνω, δέν έχω πια πνοή... Άρθούρε !... Γλυκέ μου Άρθούρε... Χαίρει !...

ΚΕΦ. ΙΒ

Ήμερολόγιον του δόκτορος Σουάρδ

(Συνέχεια)

18 Σεπτεμβρίου.— Έπληρα ένα άμάξι κι' έτρεξα στο Χίλλιγγαμ πρωί πρωί, γεμάτος άνησυχία. Τι άραγε να συνέβη στη νεαρά μίς την καθαρμένη αυτή νύχτα, έξ αίτια της καθυστερήσεως του τηλεγραφήματος ;

Χτύπησα δυνατά, νευρικά την πόρτα. Δέν κατέβηκε όμως κανείς να μου άνοιξη. Ξαναχτύπησα, έχάλασα τόν κόσμο, όλίγον έλλειψε να τό σπάσω όλα από την άνυπομονή μου. Κανείς δέν φαινότανε. Όλα ήσαν ήσυχα και βουβά μέσα στο σπίτι, τά παράθυρα κατάκλειστα. Η καρδιά μου σβήχτηκε. Τι συνέβαινε λοιπόν ; Και αν συνέβη κάτω στην Λουκία, που ήταν ή μητέρα της ή ή υπηρετίας ;

Ήμουν σαν τρελλός. Άν τά παράθυρα ήσαν άνοιχτά θα άνεβαινα και θα έμπαίνα στο σπίτι χωρίς να σκεφθώ τόν κίνδυνον. Μά όπως είδα, ήσαν όλα κατάκλειστα.

Δέν είξερα πού τί να πράξω. Τριγύριζα επάνω-κάτω, βλαστημούσα, έσφιγγα τίς γροθιές μου, χτυπούσα, ξαναχτυπούσα, έφώναζα. Έξαφνα άκουσα γογγό ποδοβολήτο άλόγων. Μια άμάξι τούτρεχε με ίλιγγιώδη ταχύτητα σταμάτησεν έμπρός μου. Κιτάξα και είδα μέσα τόν Βάν Έλσιγγ. Πήδησε κάτω και μόλις μ' αντίκρισε ταράχθηκε.

— Σ' έδω, Σουάρδ ; Τώρα ήρθες ; Προς Θεού δέν έλαβες τό τη-

λεγραφήμα μου ; Η Μίς Λουκία έμεινε μόνη της όλη τη νύχτα ; Σουάρδ, Σουάρδ πες μου τί συνέβη...

Του έξήγησα τί συνέβη με λίγα λόγια. Μόλις τά άκουσε αυτά έχλώμισσε, έβγαλε τό καπέλο του και με τό κεφάλι σηκωμένο και φωνήν έπισημον μου είπε :

— Φίλε μου, φοβούμαι πως ήρθαμε πολύ άργά. Γεννηθήτω όμως τό θέλημα του Κυρίου !

Κατόπιν άνετινάχθη και με την ένεργητικότητα που τόν διέκρινε εις τ'ας κρισίμους περιστάσεις μου έφώναξε :

— Ότι κι' αν συνέβη δέν πρέπει τά χρονοτριβόμεν. Έμπρός ! Πρέπει να βρούμε τρόπο να μπούμε στο σπίτι...

Έκάμαμε ένα γύρον περίξ της οικίας. Ο καθηγής έστάθηεν έξωφρα ήμπρός εις ένα μικρό παράθυρον μαγειρείου.

— Θα μπούμε από δω ! μου είπε και συγχρόως έβγαλε από την βαλίτσα του ένα κοπτερό και αιχμηρό εργαλείο έγκεισήσεως και άρχισε να κατωστρέφει τό ξύλο προς τό μέρος που θα ήταν από μέσα ό σύρτης. Ειργάζετο νευρικά, γρήγορα, με πείσμα. Σε λίγο είχε κόψη τό σανίδι κι' έφάνηκε ό σύρτης. Τόν άνεσπώσαμε με τό εργαλείο του και άνοιξε τό παράθυρον με μιά σπρωξιά. Έπήδησε μέσα και τόν άκολούθησα. Στο μαγειρείον δέν ήταν κανείς.

— Έπίσης ήσαν έρημα και τά δωμάτια τών υπηρετιών. Έφθάσαμε τέλος στην τραπεζαρία και εύρέθημεν πρό άπροσπτου θεάματος. Η υπηρετίας του σπιτιού βρισκότουσαν έκπλωμένες στο πάτωμα. Άνεπνεον βαθειά και ό άέρας γύρω μύριζε λάβδανον. Έννοήσαμεν ότι ήσαν ναρκωμένες κι' έπροχωρήσαμεν.

— Της κυτάζουμε κατόπιν αυταίς, μου είπεν ό Βάν Έλσιγγ. Δέν έχουν τίποτε τό σοβαρό. Άς τρέξουμε προς την Λουκίαν.

Ανεβήκαμε γρήγορα στο θάλαμο της Λουκίας κι' έσταθήκαμε μπρός στην πόρτα. Κανείς ήχος, κανείς θόρυβος δέν ήκούετο από μέσα. Ο καθηγής έτριξε τά δόντια του, τά χέρια του έτρεμαν. Άνοιξαμε την πόρτα και έμπήκαμε. Θάμα φρικώδες έπρόβαλε τότε στα μάτια μας. Μαζύ πλάι-πλάι στο κρεβάτι εύρίσκοντο ή Λουκία με τη μητέρα της. Η μητέρα της νεκρά, παγωμένη, άκίνητη. Στο πρόσωπο της και στα όλανωχτα νεκρά μάτια της φαινόταν ζωγραφισμένος, ό πεύ παγωμένος, ό πεύ φριγαλέος τρώμος !

Η Λουκία επίσης ήταν φρικτά χλωμή, λευκή σχεδόν και άκίνητη. Δέν έφορούσε πλέον τά βότανα και στον άνοιχτό λαμό της είδομε με τρώμο τά δυό εκείνα πνεύματα, που είχαμε προσέξει και άλλοτε φρικωδώς φαγωμένα, λευκά, χωρίς αίμα.

Έσκυψε στο στήθος της νεάς και ήκρούσθη Κατόπιν έσηκώθη άποτόμο; και μου είπε :

— Εφθάσαμεν τη τελευταία στιγμή. Τη στιγμή που θα την έτελείωνε !

— Ποίος, κ. καθηγής ; ρώτησα δειλά.

— Μη μ' έρωτάς, δέν ξέρω, δέν μπορώ να σου πώ. Τρέξε μόνον και φέρε μου τό μπράντι γρήγορα !

Έτρεξα και του έφερα τό μπράντι και ένφ' έτριξε με αυτό τά χείλη, τά ούλα και τά χέρια της Λουκίας, μου είπε :

— Πήγαινε σύ στην τραπεζαρία Σουάρδ και κίταξε να φέρης ταίς υπηρετίας σταίς αισθήσεις των. Τρίψε τους τους κροτάφους με βογειμένα πανιά. Θα συνέλθουν άμέσως. Είπέ τους να έτοιμάσουν χωρίς να χάσουν καιρό ένα ζεστό λουτρό.

Έκαμα όπως μου είπε. Από τ'ας υπηρετίας αι τρείς συνήλθον άμέσως. Η τετάρτη ήταν βαθειά ναρκωμένη και την άφησα να κοιμάται. Αι δυστυχισμένες αυταίς έλλαγαν και έφαινόνο τρομαγμένες. Είχαν θυμηθή τί συνέβη την νύχτα. Όταν άλίστα τους είπα πως ή μίς Λουκία κινδυνεύει σοβαρώς, έτρεξαν και έτοιμάσαν γρήγορα ζεστό νερό για τό μπάνιο.

Όταν έτοιμάστηκε τό νερό μεταφέραμε την Λουκίαν εις τόν λουτήρα και την έποθετήσαμεν έντός αυτού. Της έτρίβραμε τά παγωμένα μέλη της, όταν άκούσαμε να χτυπά κάτω ή πόρτα. Μια από της υπηρετίας έτρεξε να άνοιξη. Όταν εύρίσκειν μ'ας είπεν ότι είχεν άφίχθη ό Άρθούρος, Ολιγγούδ, ό μνηστήρ της Λουκίας.

— Προς Θεού ! δέν πρέπει να δη τίποτε, δέν πρέπει ν' αντίληφθη τίποτε, είπεν ό καθηγής. Πέστε του; δέ μπορούμε να τόν δεχθούμε έδω και να μ'ας περιμένη στο σαλόνι.

Έξακολουθήσαμεν εν τ'ω μεταξύ τ'ας εντοιάς της άτυχούς νεάς. Έβλεπα τόν Βάν Έλσιγγ να εργαζεται πυρετωδώς, με ένεργητικότητα, με λύσαν, με μανίαν. Μέσα δε από τά σφιγμένα του δόντια ψιθυριζε με όργη :

— Πρέπει να νικήσουμε !

Βουδή και διλλογιόμην.

